

[Carl Petersen.]

ter blev moderniseret, så at den kunne løse sin opgave på bedste måde. Der blev samtidig givet udtryk for, at det hastede med denne udbygning, fordi man var klar over, at den kommende tid ville stille meget store krav til landbrugets konkurrenceevne.

Da man var klar over, at en udbygning både forskningsmæssigt og uddannelsesmæssigt må blive af helt afgørende betydning for, om dansk landbrug kan klare de vanskeligheder, det stilles over for i den kommende tid, var man enig om, at det hastede med at komme i gang med moderniseringen. Der er derfor ingen grund for mig til i dag ved denne førstebehandling at gentage, hvad jeg dengang sagde om nødvendigheden af det standpunkt, som jeg gav udtryk for på mit partis vegne. Efter de drøftelser, der har været i udvalget, både det, der blev nedsat i 1959, og det, der var nedsat i 1960, er det klart, at årsagen til, at vi nu for tredje gang skal behandle et forslag af denne karakter, for det første er, at der ikke har kunnet opnås enighed om, hvor skolen skal placeres, og for det andet, at der ikke har kunnet opnås enighed om, hvorvidt det nu også er nødvendigt, at en modernisering skulle koste det store beløb, der blev regnet med i de to foregående lovforslag.

Under drøftelserne om skolens placering var der som bekendt mange henvendelser fra forskellige egne i landet med ønske om netop at blive hovedsæde for denne institution. Jeg vil for at belyse betydningen af disse henvendelser gentage, hvad jeg sagde ved første behandling af forslaget i fjor:

„Selvfølgelig kan skolen placeres hvor som helst, hvis det kun drejer sig om at fremskaffe de nødvendige arealer.“

Jeg kunne tilføje, at selvfølgelig kan man, som det også er sket under udvalgsbehandlingen og siden både i tale og skrift, påberåbe sig, at flytningen fra København kan tjene som et led i en egnsudvikling, men jeg må indrømme, at dette argument forekommer mig noget anstrengt, når talen har været om at flytte skolen til Odense eller Århus eller Københavns nærmeste omegn. Det er ikke mit umiddelbare indtryk, at det netop er på disse steder, der er arbejdsløshedsøer.

Men er der nu ikke andre hensyn, der

vejer stærkere til ved bedømmelsen af, om skolen skal væk fra København, end de ting, jeg lige har nævnt? For mig er der noget, der er meget mere vigtigt, og blandt mange ting, der godt kunne omtales, er der særlig to, som jeg vil koncentrere min tale om i dag. For det første: hvor meget kan der spares i anlægsudgifter og årlige driftsudgifter ved at udbygge skolen på stedet og lade den være samlet i stedet for at flytte den væk fra København? For det andet: hvor megen tid kan der indvindes ved at gennemføre det fremsatte forslag i stedet for at flytte skolen væk fra Bülowvej og dermed forsinke skolens arbejde?

Jeg har allerede sagt, at man i udvalget har været forbavset over de store beløb, der skulle medgå til denne opgaves løsning. På dette punkt har den højtærede minister ved det nu fremsatte forslag imødekømt udvalgets henstilling. Det fremgår af de forslaget ledsagende bemærkninger, at beløbet nu er reduceret fra de tidligere nævnte omkring 85 mill. kr. til 60 mill. kr. Jeg er enig med den højtærede minister i, at en udbygning til dette beløb er fuldt forsvarlig og mange år frem i tiden vil tilfredsstille krav, som kan stilles til skolen. Selv om det vel i dag er svært at vide noget om, hvor stort behovet vil blive for veterinærer, landinspektører og landbrugs-kandidater i den kommende tid, kan jeg ikke tro, at den nødvendige rekruttering til disse studieretninger vil vokse i takt med behovet for tilgang inden for andre studieretninger, og jeg vil derfor bedømme det sådan, at den foreslåede ordning med en udvidelse til de nævnte ca. 60 mill. kr. vil dække behovet i en lang årrække fremefter.

Gennemføres det foreliggende forslag, bliver der i hvert fald tid til inden næste udvidelse at undersøge, hvor stort det fremtidige behov vil blive, og utænkeligt er det vel ikke, at den kommende tids krav til det rent forskningsmæssige vil blive så stort, at studietiden for dem, der nu vælger det videnskabelige arbejde som deres fremtidige arbejde, vil blive forlænget; til gengæld er der meget, der taler for, at den vil blive formindsket for dem, der vælger at bruge deres uddannelse som praktiske landmænd eller som konsulenter i de landøkonomiske foreninger eller andre steder, hvor der nu er brug for dem. Selv om viden er en god ting,